

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **A. Č.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Širokým, LL.M.
se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2024, č. j. PPR-27179-5/ČJ-2024-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 25. 9. 2024, č. j. PPR-27179-5/ČJ-2024-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Pavla Širokého, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vnější službu (dále jen „služební orgán“) ze dne 1. 2. 2024, č. j. KRPA-64734-77/ČJ-2021-0000ZU, tak, že byla vypuštěna část výroku „[...] kdy k době od 1.1.2018 do 31.1.2018 uplatnil služební funkcionář námitku promlčení“ a dále že část výroku znějící „[...] uvedenou žádost ze dne 11.3.2021 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021 (tedy za období od 1.1.2018 do 13.3.2021) zamítám

1) pro období od 1.1.2018 do 31.1.2018 z důvodu promlčení a

2) pro období od 1.2.2018 do 13.3.2021 z důvodu nenaplnění podmínek pro přiznání nároku na služební příjem, neboť účastník řízení v této době vykonával službu, jejíž výkon může být přerušen.“

nově zní „[...] uvedenou žádost ze dne 11. 3. 2021 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021 (tedy za období od 1. 1. 2018 do 13. 3. 2021) zamítám z důvodu nenaplnění podmínek pro přiznání nároku na služební příjem, neboť účastník řízení v této době vykonával službu, jejíž výkon může být přerušen.“. Ve zbytku zůstalo prvostupňové rozhodnutí nezměněno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl služební orgán žádost žalobce ze dne 11. 3. 2021, jíž se domáhal zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021, která měla vzniknout v důsledku toho, že přestávky ve službě na jídlo a odpočinek nařizované dle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), měly být dle žalobce započítány do pracovní doby výkonu služby.
3. Správní orgány přitom rozhodovaly již podruhé. V předcházejícím správním řízení vydal služební orgán rozhodnutí ze dne 11. 1. 2022, č. j. KRPA-64734-47/ČJ-2021-0000ZU, kterým byla žádost žalobce zamítnuta (dále jen „předchozí rozhodnutí služebního orgánu“). Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 4. 7. 2022, č. j. PPR-27581-4/ČJ-2022-990131 (dále jen „předchozí rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce. Žalobce podal správní žalobu, přičemž zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 9. 2023, č. j. 6 Ad 11/2022-123, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného. Žalovaný poté svým rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023, č. j. PPR-27581-28/ČJ-2022-990131, zrušil předchozí rozhodnutí služebního orgánu.
4. Žalobce v žalobě spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném právním posouzení věci a v nesprávných skutkových závěrech dovozených z provedeného dokazování.
5. Žalobce byl v letech 2018, 2019, 2020 a 2021 služebně zařazen na služebním místě vrchního inspektora oddělení dopravních nehod, odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „ODN“). Předmětem činnosti žalobce bylo zpracování dopravních nehod, zajištění výjezdů k dopravním nehodám, jejich dokumentace a řešení s převážnou částí služby prováděnou v terénu a zbývající částí prováděnou v kanceláři.
6. Dle žalobce neumožňoval systém a způsob výkonu služby řádně čerpat přestávky na jídlo a odpočinek v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť na pracovišti žalobce neexistovalo konkrétní organizační opatření, které by bylo srozumitelné, jasné a které by konkrétně popisovalo fungování systému střídání příslušníků ve službě v době čerpání přestávky, při současném zachování a garanci dodržení smyslu a účelu přestávky ve službě.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

7. Příslušníkům nebylo předem, předvídatelně a konkrétně stanoveno zastoupení pro dobu čerpání přestávky ve službě, ani doba jejího čerpání. Plánem služeb měli všichni příslušníci předepsané čerpání přestávky ve stejný čas. Podle žalobce bylo na ODN běžné, že příslušníci přestávku na oběd čerpali po více než 5 hodinách, k čemuž byli v rámci požadavků na výkon služby donuceni. V praxi plnohodnotné zastoupení nebylo možné. Žalobce musel být neustále na příjmu a k dispozici k výjezdu, díky čemuž byli příslušníci ve stavu neustálé ostražitosti. Zdržení při čerpání přestávky by mělo za následek nutnost zpracovat nápad dopravních nehod mimo standardní pracovní dobu. Personální poměry na oddělení neumožňovaly řádné čerpání přestávek.
8. Organizace služební činnosti prostřednictvím tzv. lančovníku, který má zajišťovat pravidelné střídání hlídek na výjezdech, objektivně znemožňovala příslušníkům využívání přestávky výhradně k odpočinku způsobem, který si sami zvolili. Důsledkem měl být tlak na příslušníky, aby se nezdržovali nejen při výkonu služby, ale také čerpáním přestávek, neboť jim v důsledku nedostatečného personálního zajištění hrozilo, že nebudou moci dodržet pořadí stanovené lančovníkem. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. 10 As 252/2023-77, dle kterého lančovník nepředstavuje předvídatelný nástroj, který je způsobilý fungovat jako jasné, srozumitelné a konkrétní organizační opatření, které umožní vystřídání žalobce konkrétním příslušníkem, a to ani mlčky. Žalobce zdůraznil, že přerušení výjezdu hlídky a práce na místě dopravní nehody je vyloučeno s ohledem na povahu dané činnosti. Žalovaný se snažil odpovědnost za organizační nedostatky přenášet na jednotlivé příslušníky. Dle názoru žalobce se jednalo o dobu přiměřenou na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, který se započítává do doby služby.
9. Žalobce namítal, že služební orgán ani žalovaný nerespektovali závazný právní názor soudu vyjádřený v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022. Namísto toho bylo provedeno rozsáhlé doplnění dokazování, které žalobce považoval za úmyslné zahlcování správního řízení. Žalovaný se měl zaměřit na posouzení, zda na ODN v rozhodném období existovalo organizační opatření, které zajišťovalo plnohodnotné vystřídání příslušníka během přestávky ve službě. Dle žalovaného takové konkrétní opatření spočívalo v lančovníku, a to s doplněním, že jeho obsluhu měl na starosti vždy konkrétní operátor, což je dle žalobce samozřejmé, neboť nešlo o automatizovaný systém. Takové doplnění však dle žalobce nemůže na závazném právním názoru v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 nic změnit.
10. Žalobce též poukázal na skutečnost, že jeho kolegové z ODN sloužícímu na stejné pozici byl obdobný nárok přiznán rozhodnutím služebního orgánu ze dne 30. 10. 2023, č. j. KRPA-47907-89/ČJ-2021-0000ZU. V souladu se zásadou legitimního očekávání mělo být vyhověno i nároku žalobce, když skutkové okolnosti obou případů jsou téměř identické.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobní námitky se převážně shodují s odvolacími námitkami, pročež žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný shrnul podrobnosti organizace výkonu služby v rámci ODN. Ke každé nahlášené dopravní události je přiřazen jeden konkrétní zpracovatel prostřednictvím pořádkového systému, lančovníku, který slouží i pro faktické zajištění čerpání přestávek příslušníků. Žalovaný poukázal na svědecké výpovědi, dle nichž hlídky s operátorem komunikovaly veškeré relevantní informace, včetně informací týkajících se čerpání přestávek. Na základě těchto informací operátor prostřednictvím lančovníku koordinoval

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

čerpání přestávek jednotlivými hlídkami tak, aby byla zajištěna vzájemná zastupitelnost, pokud by během čerpání přestávky došlo k nápadu události. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80, nemusí být organizační opatření zachyceno písemně, ovšem pokud existuje pouze na základě ústního ujednání, musí být jeho existence prokázána, což dle žalovaného byla.

13. V napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný typové situace, k jakým může při výkonu služby dojít, čímž dokládal, že byl nastaven dlouhodobě fungující postup řešící situace, při nichž hlídka nemohla nastoupit na plánovanou přestávku. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 Ad 4/2021-58. Hlídky vyjížděly k dopravním nehodám postupně, čímž vznikala rozdílnost časů čerpání přestávek. Dle výsledků příslušníků nikdy nedošlo k situaci, kdy by všechny hlídky čerpaly přestávku ve stejném čase.
14. Zastupitelnost hlídek nespočívala v jejich vystřídání během zpracování konkrétního výjezdu, jenž nelze přerušit, ale v tom, že v případě nápadu dopravní nehody byla vždy dostupná hlídka, které byla přidělena. Na úvaze operátora bylo, zda postačí, aby hlídka čerpající přestávku vyjela k nahlášené dopravní nehodě bez průtahů po vyčerpání přestávky, nebo zda se jedná o mimořádnou událost, při které musela hlídka vyrazit k nahlášené dopravní nehodě neprodleně. Takové situace však byly výjimečné a nelze dle nich nastavit měřítko běžného průběhu služby.
15. Nepřerušitelnost již zahájeného úkonu nelze zaměňovat s nepřerušitelností a nezastupitelností samotné služby. Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73, dle něhož v případě zajištění zastupitelnosti není rozhodující samotné nečerpání každé jednotlivé přestávky, byť může být faktorem poukazujícím na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů. Pokud příslušníci čerpali přestávku, nikdo je z ní neodvolal s výjimkou mimořádných událostí. Dle žalovaného mohli být příslušníci toliko napomenuti, aby výjezd neodkládali nad rámec čerpání přestávky. V době přestávky byli příslušníci kontaktováni ve spojitosti s oznámením aktuálního stavu, který však nemuseli dále konzultovat.
16. Žalovaný poukázal na závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2387/10, dle něhož je pro posouzení, zda může být práce přerušena, rozhodující vlastní povaha práce, a naopak není rozhodující uvážení zaměstnance, zda se domnívá, že práci může či nemůže přerušit. Pokud zaměstnavatel dojde k závěru, že přerušení práce je možné a nařídí jej zaměstnanci, pak je zaměstnanec povinen přestávku vyčerpat. Jestliže zaměstnanec z vlastní vůle přestávku nevyčerpal, nemůže se domáhat mzdy za dobu jejího trvání. Žalovaný nenese odpovědnost za situace, kdy příslušník z vlastního rozhodnutí přestávku zkrátil nebo přerušil.
17. Žalovaný rozporoval tvrzenou nepředvídatelnost čerpání přestávky. Hlášení čerpání přestávek probíhalo na základě komunikace zpracovatelů a operátora. V rámci ranní směny bylo vždy cílem umožnit čerpání přestávky v době provozu stravovacích zařízení, s výjimkou mimořádných případů. Z výpisů stravovacích zařízení vyplývá, že v nich žalobce pravidelně stravu odebíral. V případě odpoledních směn příslušníci čerpali přestávky dle vlastní preference, první přestávku směřovali opět k době provozu stravovacích zařízení a další hlásili zpravidla v běžné době večere. V průběhu služby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

příslušníci činili mezi výjezdy zastávky na kávu, svačinu nebo hygienické přestávky, které operátorovi nehlásili.

18. Dle žalovaného evidence přestávek ve službě sloužila jako formální záznam nepřetržitého, ale přerušitelného výkonu služby, a následně byla užívána jako podklad pro výpočet fondu doby služby a rozplánování jednotlivých služeb. Žalovanému nebyly známy skutečnosti, dle nichž mělo být běžnou praxí čerpání přestávky po 5 hodinách služby, neboť bylo pouze prokázáno, že skutečné časy čerpání přestávky se mohly odlišovat od formálně předepsaných plánů služeb a podléhaly komunikaci a vzájemné dohodě mezi hlídkami a operátorem. Možnost hlídek si do jisté míry organizovat přesnou podobu jejich služby nelze považovat za porušování zákona.
19. Žalovaný uvedl, že v rozhodném období nedošlo k výraznému poklesu personálního obsazení pod průměrnou hodnotu. Podle výpovědi příslušníků bylo vyloučeno, že by bylo čerpání přestávek znemožněno.
20. Žalovaný odkázal na skutečnost, že on i služební orgán vycházeli ze závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022, jenž vycházel z původního obsahu správního spisu. Doplnění spisového materiálu o další podklady, které byly zohledněny v prvostupňovém rozhodnutí, nelze považovat za nezákonný postup. Sám žalobce se v rámci odvolacích námitek vyjadřoval k řadě aspektům provázejícím organizaci výkonu služby. Nově byla vysvětlena a doložena skutečná podoba organizace služby ODN včetně vypořádání problematiky zmíněné v bodech 36–40 rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022, a tyto závěry byly překonány ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, Sb. NSS 442/2005. Dle žalovaného se nově vykreslila důležitost pozice operátora, byly vysvětleny případy, kdy mohlo dojít k přerušení či neumožnění čerpání přestávky při mimořádných událostech, a rozpor mezi formálním plánováním čerpání přestávek a faktickým stavem.
21. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, Sb. NSS 1915/2009, legitimní očekávání zakládá správní praxe, která nese znaky ustálenosti, jednotnosti a dlouhodobé činnosti a opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. V případě existence jednoho rozhodnutí není naplněn žádný z uvedených atributů. Žalobcem uváděné rozhodnutí o přiznání doplatku bylo založeno na jiných podkladech i skutkových zjištěních.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
23. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Soud přitom rozhodl bez jednání, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
25. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
26. Soud úvodem konstatuje, že kasační stížnost žalovaného proti rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022, jímž byli žalovaný i služební orgán vázáni, byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73. Soud dále podotýká, že zdejší soud v recentní době vydal rozsudky, a to ze dne 12. 6. 2025, č. j. 15 Ad 19/2024-97, a ze dne 25. 4. 2025, č. j. 9 Ad 13/2024-93, které se zabývaly obdobnými žalobami odlišných žalobců, přičemž oba rozsudky dospěly ke shodnému závěru, že žalovaný nedodržel závazný právní názor vyslovený v jim předcházejících rozsudcích zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož jsou závěry těchto rozsudků přenositelné i na projednávanou věc, přičemž soud neshledal žádný důvod, aby se od nich odchýlil, odkazuje soud na odůvodnění obou rozsudků a níže z nich vychází.

27. Vázanost žalovaného právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku soudu, případně v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je samotnou podstatou kasace v právní úpravě, jinak by kasační pravomoc správních soudů pozbyla svého smyslu. Soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022, a dospěl k závěru, že se tak nestalo.
28. Rozsudkem sp. zn. 6 Ad 11/2022 bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného stojící ve své argumentaci na stejných závěrech jako v nyní napadeném rozhodnutí. Soud se v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 zabýval posouzením, zda žalobce mohl v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat v rozhodné době přestávku ve službě na jídlo a odpočinek. Učinil tak nejen z hlediska toho, zda byly žalobci takové přestávky plánovány (o čemž nebylo mezi účastníky sporu), ale též zda je mohl čerpat fakticky, neboť jen tehdy by se v souladu s § 60 odst. 2 citovaného zákona nezapočítávaly do doby služby. V opačném případě by se nejednalo o přestávku, ale o takzvanou přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, která se poskytuje dle § 60 odst. 3 téhož zákona, nemůže-li být výkon služby přerušen. Tato doba služby se tak do doby služby započítává a je zohledněna i v rámci služebního příjmu. Soud v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 neopomněl reflektovat již existující judikaturu správních soudů, na niž konkrétně poukázal (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, a ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42).
29. Z této v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek a nutnost posouzení existence faktické možnosti čerpání přestávky, kdy nepostačuje pouze formální označení služby za přerušitelnou. Při nařízení přestávky nadřízenými pracovníky se musí jednat o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ neplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelné a není dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.
30. Nejvyšší správní soud se v těchto rozsudcích zabýval i otázkou nepřetržitosti a nepřerušitelnosti služby. Uzavřel, že i kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, avšak pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovalo, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
31. V rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, pak Nejvyšší správní soud výslovně vymezil rozhodující okolnosti pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby jako *„prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek a absence omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost). Závěr o faktické možnosti čerpání přestávek – zajištěné skutečnými i normativními opatřeními (služebními předpisy) – je tudíž nezbytný pro učinění závěru, zda se na daném pracovišti jedná či nejedná o výkon služby, jejíž výkon nemůže být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru“. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nadřízení příslušníci musí přinejmenším umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem (opět) nastavit nezbytná technická (technologická) a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků.“.

32. Rozsudek sp. zn. 6 Ad 11/2022 vzal v úvahu i rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, Sb. NSS 3925/2019, který v obdobné věci uzavřel, že nebylo-li organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků výjezdové hlídky, která musela být vykonávána nepřetržitě a jejíž pracovní náplní byl okamžitý výjezd k dopravním nehodám a jejich řešení na místě, jednalo se o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Příslušníkům této hlídky nemohly být plánovány přestávky na jídlo a odpočinek, které se dle § 60 odst. 2 citovaného zákona nezapočítávají do doby služby, nýbrž jim měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu odst. 3 téhož zákonného ustanovení, která se do doby výkonu služby započítává.
33. Z rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 je tak nade vší pochybnost zřejmé, že soud již při přezkumu předchozího rozhodnutí žalovaného vzal v potaz jeho podklady pro zodpovězení otázky, zda bylo organizačním opatřením střídání žalobce zajištěno a po jejich posouzení se ztotožnil se závěry rozsudku sp. zn. 65 Ad 9/2017, dle něž *„[v]ýkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde by jejímu přerušení bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídaní příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkon služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, protože je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušení řešit ad hoc.“.*
34. Rozsudek sp. zn. 6 Ad 11/2022 dále vyvrátil argumentaci žalovaného ohledně lančovníku, a to právě s poukazem na závěry rozsudku sp. zn. 65 Ad 9/2017, dle něhož *„[p]ovinnost jednotlivých příslušníků, či vedoucího výjezdové skupiny ad hoc zajišťovat záskok příslušníků běžného obvodního oddělení v případě, že by mělo řešení dopravní nehody zcela či zčásti zasáhnout do čerpání plánované přestávky, by s ohledem na délku přestávky (30, resp. 15 minut) mohlo ve výsledku její převážnou část zabrat a zajišťování a dohadování zastoupení by tak bylo samo o sobě omezením, které by v době, jež není do výkonu služby započítávána, nebylo lze po příslušníkovi spravedlivě požadovat.“.* Soud k tomu v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 konstatoval, že žalobce v posuzovaném období vykonával výjezdovou službu určenou k řešení dopravních nehod, jejíž výkon měl být zabezpečen nepřetržitě, přičemž žalovaný neučinil žádné organizační opatření, kterým by předem vyřešil jeho vystřídaní konkrétním příslušníkem v případě, kdy by výjezd k dopravní nehodě a provádění neodkladných úkonů na místě zcela nebo z části zasáhly do čerpání nařízené přestávky. Nebyl-li naplněn

judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou. Soud v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 poukázal na obsah spisového materiálu, dle kterého organizační opatření nastavená služebními orgány těmto přísným standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostála. Z těchto důvodů shledal předchozí rozhodnutí žalovaného nezákonným a zrušil je.

35. Soud dodává, že se Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 As 310/2023, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022, v rámci vypořádání kasačních námitek žalovaného vyjádřil mj. i k tomu, že žalovaného tíží povinnost přesvědčivě popsat, jakým způsobem jsou policisté zastupováni, pokud mají přestávku ve službě, přičemž této povinnosti nedostál. Lze též poukázat na rozsudek sp. zn. 10 As 252/2023, v němž bylo vyzdviženo, že musí existovat organizační, technická a personální opatření, která jasně a srozumitelně zajišťují zastupování policistů během jejich přestávek. Pořádkový systém dopravních nehod takovým opatřením není.
36. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný po zrušení svého předchozího rozhodnutí nemohl v následném řízení zvrátit jednoznačné závěry rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 (potvrzené Nejvyšším správním soudem), vycházející ostatně z již existující judikatury správních soudů. Také žalovaný mohl a měl vědět, že ani následným dokazováním, zejména výslechy dalších svědků, nemůže zvrátit posouzení skutkového stavu, který existoval již v době vydání rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022.
37. Soud v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 v žádném ohledu nepochyboval o úplnosti skutkových zjištění potřebných pro posouzení důvodnosti předchozí žaloby (která ve věci samé stála na stejných námitkách jako žaloba nynější) a v žádném ohledu nevedl žalovaného k jejich doplnění. Žalovaný totiž sice dostatečně zjistil skutkový stav věci, leč vyvodil z něj nesprávný skutkový závěr (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-83). Soud v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 nahlédl na zjištěný skutkový stav jako na skutkový stav celistvý a na podkladě výše zmíněné judikatury uzavřel, že je předchozí rozhodnutí žalovaného nezákonné. Pokud zavázal žalovaného k respektování svého právního názoru, jednalo se dle obsahu rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022 právě o respektování vysloveného závěru o nezákonnosti z důvodů zde uvedených, nikoli výzvu k nápravě procesních vad, jak se žalovaný nesprávně domníval. Ostatně žalovaný v následném řízení po vydání zrušujícího rozsudku nedospěl k jiným závěrům, než tomu bylo v jeho předchozím rozhodnutí.
38. V dané věci neobstojí ani poukaz žalovaného na rozsudek sp. zn. 5 A 110/2002, neboť ten se týká jiného skutkového stavu (předchozí rozhodnutí tam žalovaného správního orgánu bylo zrušeno mj. i pro nedostatečně zjištěný skutkový stav).
39. Nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, představuje závažné porušení procesních předpisů správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

40. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. bude povinen respektovat již vyslovený závazný právní názor obsažený v rozsudku sp. zn. 6 Ad 11/2022.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2024 (viz přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.), ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve znění do 31. 12. 2024, ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba), a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. srpna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.